



۲۰۲۰/۰۳/۰۸



دوکتور محمد اکبر یوسفی

به یاد همبستگی بین المللی زنان!

با این نوشته، نویسنده می خواهد، با آن عنعنه، که فقط در هر سال یکبار، مراجع معین ازین روز یاد می کنند و پیام



Weitere Bilder anzeigen von Frauen in 1914

های «تبریکیه» به آدرس زنان می فرستند، مقاطعه اعلان کند. این چه کلتور است که یک مرد به خود حق دهد، و به شکلی از اشکال تعاریفی را از موجود زن روی کاغذ و یا صفحه «مونیتور کمپیوتر» بیاورند و با فضل فروشی ادعا کنند که، «زن» می تواند «مادر» باشد، می تواند «خواهر» باشد و می تواند «زن و همسر» باشد. آیا با این کلمات «اختراعی» کرده اند؟ این امر به هر انسان معلوم بوده و است. جورۀ جنس انسان، در تسلسل و ادامه موجودیت نسل ها، غیر قابل جدا کردن است. افکار نا سالم انسان هائی که در سیستم های «سیاسی» آنها، به هریک ازین دو عضو، که اساس خانواده، توسط آن جورۀ گذشته می شود، و با تراکم خانواده ها اجتماعات بوجود می آیند، و کلتورها، پدیدار می گردد، به جای اینکه حقوق مساوی را بپذیرند، با کمال بی شرمی قواعدی را تعیین می کنند، که «زن» باید از حق «زندگی یکبارۀ خود، مطابق دساتیر شرم آور آنها، استفاده کنند.

این نویسنده در قدم اول برای انسان چه زن و چه مرد، شان و عزت و کرامت مساوی می خواهد که در اجتماع از جانب هر انسان، به مثابۀ معیار اخلاقی و حمایت قانونی، باید تحقق یابد. در قدم دوم «آزادی» انسان، که زندگی فردی خودش را چگونه، به پیش می برد. او خود باید حق داشته باشد، تا باورمندی خودش را، نسبت به حقایق، خود حاصل نماید. اجتماع اگر می خواهد سالم باشد، باید برای همه شانس مساوی و زمینه های دسترسی مساویانه به منابع فراهم سازد. آنانی که به تبلیغات خرافاتی و مضحک نسبت به آدرس «زنان» متوسل می شوند، شایسته تذکر کلمات احترام آمیز و شایسته اعتماد انسانی نیستند، چه مرد و چه زن باشد. توصیه من به همه و بخصوص به زنان اینست که قبل

از آنکه به آدرس خود آنان «تبریکیه» ای را می خوانند، این نقل قول «ماری فن ایبنریشنخ» (Marie von)

(Ebner-Eschenbach) را فراموش نکنند، که می گوید: «بیندیش یکبار، قبل از اینکه تو می دهی، بیندیش



دو بار، قبل از اینکه تو قبول می کنی، هزار بار بیندیش پیش از اینکه تو طلب می کنی»
در یک مقطع دیگر، می فرماید: «چه چیز را انسان به بهترین ذوق حماقت می داند؟
آن زیرکی و با هوشی را که خود نمی فهمد.»

"ماری" هم چنان حکایتی در باره جستجوی "حقیقت" داشته است و بدین متن خلاصه می سازد: «ما حقیقت را می پالیم، لیکن می خواهیم فقط در جانی بیابیم، که برای ما دلپذیرترین است.» ما به حیث زن و مرد حق نداریم، به انسان "زن" تبریک بگوئیم که اگر نقض حقوق آنانرا از جانب افراتیون "طالب"، بدون مقاومت و مخالفت متحمل شویم.

این نویسنده با جنس زن، منحیث همونوع در اجتماع با حق مساوی می نگرند. برای تطبیق عدالت اجتماعی مهمترین را مناسبات را در "تقسیم عادلانه کار"، حفاظت و حمایت از زنان "باردار" و "مادران" که باید از کار پرورش فرزندی که به جامعه تقدیم می کنند، در پیری در برابر این خدمت، هزینه تقاعد از جانب دولت مستحق شود. اینکه دولت چگونه حل می کند، مربوط خود دولت است. همین امشب وقتی صدای یک مادر را که در حادثه غم انگیز دو روز قبل، طفلش را از دست داده بود و می گفت "بس است"، خیلی غمگین به خواب رفتم. خواب دیدم که کسی از من می پرسد، به "مادرت چه کمک" کنم. در خواب برایش گفتم: "مادرم قوت زیر زمینی دارد". وقتی از خواب بیدار شدم، "راستی مادرم" را در سال ۲۰۰۷م در "الکسندریه"، واقع در ایالات متحده، به خاک سپردیم. حال او را هیچ "طالب" آزار داده نمی تواند. این نویسنده، زنان را نه به "کتگوری های" چون "انقلابی" و یا "غیر انقلابی" و هم مطابق طرز دید "فیمنیست ها"، که در تحت "مهر زن" در برابر "مرد" قرار می دهند، نمی بیند. در سیستم های دیکتاتوری، همه متضرر می شوند. مسئله آزادی همه، فقط و فقط در شرایط استقرار نظام سیاسی، "سیکولار" و مبتنی بر اصول "دیموکراسی" در یک پروسه دوامدار ممکن است. حفظ تمام ارزش کلتوری و فرهنگی و هم چنان آزادی های عقیدتی و دینی باید، در شرایط "دیموکراسی" در سایه قانون حفاظت شود. و آنچه که می تواند به عنوان یک الهام پذیرفته شود، فرموده "ماری" این زن نامدار فراموش ناشدنی است، که خود، سبب تأثر دانسته می فرماید: «هوشیارتر عقب نشینی می کند! یک حقیقت غم انگیز، با این امر حاکمیت جهانی حماقت را مستدل می سازند.»

پایان



تذکر:

هرگاه خوانندگان محترم متمایل باشند که نیشته ها و مطالب دیگری از این نویسنده معزز را مطالعه کنند، می توانند با "کلیکی" بر عکس نویسنده در صفحه مقالات، به "آرشیف" شان رهنمائی شوند!

به یاد همبستگی بین المللی زنان!

Yusufi_akbar_۶۴_ba_yad_hambastagi.pdf